

Gyimesi László

Idegenvezetés

Neapolis
1993

TARTALOM

Idegenvezetés

I. Te és a kutyák

Megközelítés: Te és a kutyák

Igen, Homérosz!

Szél ez...

Kiegészítés

Füstjelek

Fekete csillagok

Végül

Ékírás egy elfeledett táblán

Rendületlenül

Megőriz

II. Tűnő erdőmben

Perc

Muszter

Tűnő erdőmben

Gyorsfénykép

Jelenkor

Hús éve

Igazolatlanul

A gyorsfénykép hátuljára

Játék?

Ennyit...

Nyolc sor az ébredő halálhoz

III. Bejártam földemet

Melegsünk, mint a favágók

Nem tavasz és nem is nyár

Kláris

Fivéreink

Zene

Nem üzensz

Körben állnak

Vers egy platánlevélre

Munkások reggele

Pantha rei

Emlékkönyvbe

IV. A tél ablakai

Harmadik rapszódia

Holddal kolompolnak

Gyönyörű telem

Március

Tóparti tavasz-virradat...

Virágének

Tavaszi dal

Töredék 1988-ból

Régi dal

„A közelítő tél”

Mint a legidősebb fiú

V. A holdkóros éjszakája

Hajnali ajtók

Ötszáz forintért

Hiába forгатom

A holdkóros éjszakája

No csak no lám

Pillanatok

Társak, volt társak

Este lesz

Vasárnap

Utolsó vasárnapi vers

Névjegy

VI. Miatyánk

Götz utolsó esküje

Tíz sor egy balladáról

Létezik: kő

Ki tudja?

Mérleg hava

Századvég

Közhelyek körforgalma

Régi mese

Elköszönő

Nincs kegyelem

Miatyánk

Idegenvezetés

Ez egy nyári vers uram
ebben a versben nyár van -
habos felhők alatt a szél
lenge szoknyákat bontogat
és a sár csak lábnyomunk
boldog emlékét őrzi - itt.

Ez egy nyári vers uram
hiszen Ön ért magyar versül
nem elégia óda nem -
Ebben a versben nyár van
madárszárny verdes repesőn
az öröklött napsugárban.

Nincs villámló ég vagy homály
ebben a versben nyár van
uram tudhatja így van ez:
rend a naptárban-világban!
Konokul veres ez az alkonyat
konokul ezüst az a holdfény.

Mindenki boldog aki él
és aki fél az hallgat -
uram ebben a versben a nyár
nem tűr bonyodalmat
harsog minden ami harsogó
s harsog az is ami halk csak.

Ön - hiszem - ért magyar versül
s érti: a versben nyár van
haldokló szélnek nincs helye
a zöld lángok apoteózisában
halál vagy seb egyáltalán
helyet se lelne benne - - -

Lobogó szőke hajcsodákban
tűzmadarak raknak fészket
ezüst vizek kínálkoznak
borzongató-friss menedéknek
uram a versben a nyár lánghol
nincsen helye a szenvedésnek.

Nincs a szegénynek szava sem rá
fekete arccal nem áll a szélben
hiszen a szél csak enyhe szellő
uram legyen ez elegendő
ebben a versben izzó nyár van
s ön és én hiszünk e nyárban.

Görcsök közt nem fetreng az erdő
taraján kakas-fény cikázik
az otthontalan tél kutyáit
nem őrzi senki zsíros koncon
hiszen a szél csak enyhe szellő
hiszen a versben tudjuk nyár van.

És madárdal van! és virág is!
búzatábla van bizony rengő
s lánctalpnyomban pici tócsa
tükörcserép a vadaknak
ebben a versben most is nyár van
s a páva-kórusok dalolnak.

Nincsen a csöndnek iszonyú ága
a lélegzetünk nyugodt és biztos
uram ebben a versben nyár van
és minden olyan magabiztos
az ég kék vagy bárányszerű
és sörhab festi bajuszunkat.

S ha sötétül is: nyári este
aranyhídján ballag haza
a kiürült földi tájon
a boldogok méla raja
ebben a versben tudjuk nyár van
és a nyárnak semmi baja!

Szabad a lánctól a lakat
halkan nyílik minden ajtó
ne feledjem: a tücsökszó!
ebben a versben olyan nyár van
hogy nyarak között sem utolsó
uram tudja ez nyári vers.

Bakák dobognak vonatfüty száll
a búcsúzó lányok hófehérek
nincs a csillagnak semmi híja
a parti csárdákban zenélnek
nyári éj ez egy nyári versben
legyen uram ez elegendő.

Ledobom terhét éveimnek
uram nekem sosem hazudtak!
mindig megjött akire vártam
higgyen a hites szemtanuknak
békében élünk örömben zártan
ez nyári vers tudjuk, hogy nyár van.

I. Te és a kutyák

Megközelítés: Te és a kutyák

Jaj a rádaggatott agaraknak, jaj a leszakíthatatlanoknak!
Véres szájukban a cafatokká mart nadrág szagos füveket
lobogtat.

Nem menekülhetnek, hozzádkötődtek,
mint Mózes a kőtáblákhoz, parancsolatokhoz,
fogva tartod őket és fogva tartanak!
Eggyéváltok, mint a gőgös anyaszentegyház és a lelki
pilóták szövetsége! -

és felhőtlen egységetekben kiszökölt leánykák lelik
együgyű örömeiket,
úgy is, mint a varázslatok egyszerű népe,
úgy is, mint a példabeszédek balgatatag bölcsei, útszéli
prófétái.

Ó, összetartozás vonzása, tömörülő szabadság!
Nem rázhatod le a kutyákat, bárha véredet nyalják:
találkozott - ó mily nagyszerű - felszíneden a két
félszabadság,
kiterjeszül, mint Bosch képein a világ,
vonalaid minden irányban kiterjeszthetők, mint az ujjak -
egész vagy: t e é s a k u t y á k.

Boldogságod betölti egyre szélesülő meződet,
belengi a rádszármazott föld virágait és madarait.
Itthon vagy, nincs aki korlátozna kiegészült lényedben:
menetelhetsz, szerethetsz, dolgozhatsz - akármi!

De jaj a rádaggatott agaraknak, jaj a
leszakíthatatlanoknak! -
ha simogatod őket, halkán dorombolj!

Igen, Homérosz!

(a balkáni háborúkra)

kimart szegélyű tél
az emlékezet határán
eltévedtek a jegenyék
havas a szivárvány

nem mondhat semmit
minden elfagyott
kenyérhez illő álmok és napok
előtte a patanyomok
farkashoz imádkoznak
foltok vaksága mezejében
leszakadt ajtók viharoznak

szél ez erdők hegyek szele
feküdj le kinn a farkasok
a reggel oly bizonytalan
ágak ropognak -
nem terád
vasra alkuszik a fagy

Erzsike néma: így született.
Apja a pajtagerendán.
Anyja a temető kapujában.

Türelmetlen rúgják a jászolt:
a lovak tegnap óta nem ettek.

Széna zizeg: a Cirmos
boldog pofával hoz egy egeret.

Erzsike néma: így született.

erdőtűzek unokái a fagyban,
a még vértelen időben:
az összekotort lomha avarban
bújkálnak csitri lángok,
füstjeleik a szélfúttá földek
bokrait-fáit beborítják -
fiaink a kardot akarják,
kinyújtott kezükben készülő sújtás.

Micsoda látomások
a világ összesűrűsödik
üvöltő angyalok dobálóznak
a parancsolatok szikláival

A nők a test értelmes harmóniáját
belezengik az összefüggéstelenbe
átkaikat szórják a próféták
virág nő a szerelem ágyékából

Micsoda világ
Látszat-facsonkok a múlt vitézei
angyali orgonaszó tudd nem akadály az ég
vergődő csend a napba zárva

Borzolt idegeinket fájdalmainkat
tanulságos-szép vonalakká éled át
Már felelős vagy a világért
fekete csillagok gyúlnak arcodon

Végül

ha maga ellen fordul
a magány gépfegyvere
és a lélekharang
saját lelkéért jajong;

amikor a néma szólni tudna
de mire szólna halott;
arccal állsz a kifeszített égnek:
elindulnak az ólom-magok.

Ékírás egy elfeledett táblán

a holdon: nyolc madár -
a körben: zörgő csontú nyár;
a végtelen: üres pohár.

nincs válasz.
nem is kérdezik.
vérző kezek a vásznon.

csak halál van.
de az - mint tudjuk - három.

Rendületlenül

midőn ezt írtam
már nem vala ég sem
nem vala csillag
nem vala hold

midőn ezt írtam
a szó felesleges lett
nem is volt szó már
tett csak tettetett

Megőriz

Az eltépett papír arca
A megszületni-akará fény
A zöldre-forduló esti tenger
A sírva osztandó kenyér

A kortyot aprózó szegény
A szél az üveghegy mögül
Menekülőktől elszakadt fegyver
És valaki a győztesek közül

II. Tűnő erdőmben

Perc

ki érti
a szöcske szél
körbegurulta a bokrot
csalánt tépett
azzal verte lábunkat
ugráltunk visongva

aztán este lett
rétté vált a rét
széllé a szél
és elmentünk lefeküdni

Muszter

fekete négyszög:
a ház

gyerekkorom:
apró gömbök
gurulnak a falhoz.

kiáltás:
az emlékezet bezárul
akár a ház.

a golyók
túlgurulnak az eszméleten.
visszajátszás.

Tűnő erdőmben

gödrök acélos göbös évek
szénpor havában szélfúttá nyomom
tűnő erdőmben őzek bújnak
nem futnak nem nem sohasem futnak

Gyorsfénykép

gerendára akasztott múlt
vászonzsákban avas szerencse
darab kenyér a hagyma mellé
és szerelem az ünnepekre

oldalt aranyos gyertyafényben
ezeréves hittan sárgul
van hagyma kenyér szerelem s így
mindent tudunk a világról

Jelenkor

elmentem-e egyáltalán
vagy csupán elmesélték
nekem látnom kellett a végét
láttam is vagy csak lefestették
milyen színű volt az a festék
én láttam vagy képszalagra vették
én voltam ott amikor nyesték
mások mondták és elfeledték
ki tudja enyém-e ez az emlék
vagy ártatlanságom csupán kellék
lopott tárgy bűnöm fel ne fedjék
én voltam ott vagy csupán elmesélték?

Húsz éve

jön már a vonat
az esti szélben
csillagok születnek múlnak el
akár felparázsló percünk
az egyszer-volt szerelem

vacogsz húzod fel a kabátod
de a tél már belédköltözött
kezedet nyújtod
de az már
csak a te kezed
tagadhatatlanul este lett

indulunk
de tele lett a világos peron veled
intesz még

de már más időben
lendül meg kezed
őrzöm hát viszem új hazámig
igazi - elmúlt - életed
mi lesz most már veled

Igazolatlanul

hiányzik: Ladányi
igazolatlanul
izzad egy másvilági ágyban
borszaga van
naná
de valaki
mi lesz nélküle lestrapált szerelmünkkel
a huzatos vagonok
borjúsagával
mi lesz a széttépett zászló
ránkmaradt cafataival
- mi lesz most már velünk?
fogdafolyosók neonjózansága
(nem menekülhet aki csillag)
igen
az marad csak
és a meghívó a korántsem gyanútlan
új Átreusztól
igen
a lakomára

A gyorsfénykép hátuljára

(TARTOZÁS Verbőczy Antalnak)

ez az idegbajos ősz
mint a leszerelővonat
nem tud kivirágozni
minden krizantém a temetőké:
pelyhez az első hó
heget hagy arcunkon a tél
hideg van
kölcsonként huszasból
hoznád az utolsó fröccsöt
belefagy a bor poharunkba
most már csak a december jön,
és december marad.

Játék?

Valamikor az ősidőkben
veletek mint aranyalma magvait
kiköptük az időt nem kellett a múlt
éltünk sejtjeinket felzabálva

Játék volt bűnös jóvátehetetlen
csontjaimban érzem az eljövendőt
s fellebbeznék múlt jogaimért
az idő kihajt ágai átkarolnak

Ennyit...

ennyit a nyárról:
vége van.

egy évszaknyi ifjúság
tűz
tűztiszta éjszakák;
voltunk a szél:
tavaszokat sodró -
lettünk a por:
arcokba csapódó.

Nyolc sor az ébredő halálhoz

a parti ház beomlott
üres a déli asztag
erődben apró patkány
ül éber lakodalmat
nincs idő többre másra
nyüzsög az ősi állat
találhat utat hozzád
azazhoggy rád találhat

III. Bejártam földemet

Melegsünk, mint a favágók

Otthontalanná vált a csend,
kiáltássá a szégyen.

Menekülnek
az elgyötört galambok
a jelképpé dermedt
olajágról.

Meneküljenek is!

Ropog a máglya,
melegsünk, mint a favágók,
a dérral lepett rönkökre
telepedve.

Illan a perc,
mint a jószagú karácsony;
pernye, üszök fölött,
a szikrák magasában
formálódnak
a pontosan mondható szavak -
együtt vagyunk,
emeld a poharad!

Nem tavasz és nem is nyár

nem tavasz és nem is nyár
törvény szerint az ősz jön

nem dús
szüretekkel teljes

csak
keserves

állok mit is tehetnék
gyülekeznek a parti fecskék
lehet - velük? - még egy utam
most hogy fészünköt leverték
romok között rabló a vendég
utazhatok egy új világba
hazátlannak egy más hazába

de hát miért is mennék
lehetek itt is jól tudjátok -
idegen és meggyalázott
de nekem még
legszebben magyarul köszön
a remény-
(-telen-)
ség

Kláris

(bejártam földemet)

északon a félrevert harangok
keleten a botladozó szív
nyugaton az alkonyi madárszó
délen a szerelem egy mozdulata

...

(...)

madár szól:
virradati szél oltja a holdat

...

(oké, tengerészek!)

Sirályvirradat. Olcsóhús-hazugság.
Minden-idők-legjobb-rumjai-álom.
Itt várok két szóra a csónakháztól,
míg jó széllel megtértek Óbudáról.

...

(szerelem)

a földredobott virágcsokrot
földíszítem tested szagával

...

Fivéreink

aki elmegy:	görcsös botot szorongat
aki marad:	kolompot kongat
aki elmegy:	vállán viszi a földet
aki marad:	dolgába görnyed
aki elmegy:	nappal-holddal világol
aki marad:	magában lángol

Zene

az óra megbolondult
a keresztúton megálltak
építeni kéne egy várat
szőlőhegyre találtak madárijesztők bánata
töltötte meg a tájat
hiába futottak fel a csúcsig a tenger
elvonult a Nap lenyugszik
estére jár
csendet ígérnek a fák csendet a tárgyak
egy kósza cigány muzsikál
felszabadult inakkal húzza-húzza
nem jár a vonó
az akácos útra
felszáll a bíborbarna
égig az ébredő Vénusz kötényéig
vijjogó
örömben fürdik
hallgatnak a
seregélyek
hallgatnak a megszűrt fények a tűzrakók
arcán fáradt mosoly pihen
míg az ágak
ropogása megszűnik
visszabillen
ritmusába
az idő de meg nem áll
vándorok nem raknak várat
seregélyek nem zabálnak
a cigány sem muzsikálgat
szóra szó hull szóra szó

Nem üzensz

betonkerítés mögöttes csonka oszlop
itt ez a szétázott levél
nem üzensz semmit élsz-e még e földön
kemény hideg van világol a tél
kenyér leszel hát persze kenyér

Körben állnak

az úton mint korai tavaszban
tócsákban hempereg a hajnal
tükörcserepek - jól tudod
alszanak még a városok
vackukon mind a vándorok
álmukban hó hull

hó hull álmukban jól tudod
alszanak mind a városok
tükörcserép - vérfoltos élek
esténktől mocskos halkul az ének
ismét körben állnak a vének
varjúszántotta arccal

Vers egy platánlevélre

az ember a nyitott ajtóhoz
siet
mi várható a tisztántartott
percben
kézfogások az őszrehajló
kertben
kézfogások közt haldoklik a
liget

a lámpa fénye avarombra
hull
benn pára jelzi a terített
teát
a vendég csendes hosszú volt
az út
a vendég csendes tűnődni
tanul

az ablak rácsalan benéz
a szél
a postaládán kósza ritmus
ébred
asszony tálalja a megbeszélt
étket
asszony tálalja a haja
hófehér

Munkások reggele

versenymű vekkerekre

krr-csrr krr-csrr- krr-csrr

trtrtrtrtrtr

krr-csrr

viú-viú-viú-viú

brrrr brrrrr brrrrr

csikrr csikrr csikrrr

ÖT ÓRA HALLGASSÁK MEG HÍREINKET

Krrr krrrr krrrrr

BRRRRRRR BRRRR BRRR kt

Pantha rei

Kronosz nem halt meg.

Ismered.

Pályát választott: nekünk dolgozik.

Nem garázda (talán mert nem iszik).

A fiát -

elfeledte régen.

Budapesten ez nem csoda.

A villámokat a technikumban,

feleségét a Balatonnál ismerte meg.

Színházba nem jár, néha moziba -

Emlékkönyvbe

alkonyodott

lehúzták az üzletek rolóit

a kávéházi zenekarok

csiholták már a nótát

Orpheusz vállára vetvén lantját

lesétált a Dunához

horgonyt vetett az éjszaka

kigyúltak az álcázott narancsfák

IV. A tél ablakai

Harmadik rapszódia

tél van
csillagos sziklák hava
a hóban vasgöröngyök
anyám holt homloka
szeretőm homloka
.
zúzmarás agancsok terhe csak
erdők ormára karcolt korong
a nap
parázsló csend tanít
..
bezúzom a tél ablakait
és már tudom az elmúlt éveken
miért süt át a fagy
amíg a jövő márciusi réten
harangok alszanak -
...
ismert csodáinkat felmondom
akár egy untig magolt leckét
háromszor három legkisebb fiú
ma próbál harmadszor szerencsét
egyikhez sincs közöm

Holddal kolompolnak

jégcsipkés ordasok
járták körbe reggel
tüzes csillag őszi
serkenő hidegben
kivénhedt tűzoltók
tüzet prédikálnak
holddal kolompolnak
kristályhegyű nyársak
görbe kard világa
aszályos szemekben
napos álmaiból
a gazda felretten

Gyönyörű telem

a farsang véget ér
a lámpát kicserélik -
micsoda tűz lobog
a hótakarta égig!

vitorlák vásznai
terülnek ki a jégen -
tombol a böjti szél
fagyerdő lángol kéken.

jól tudom nem is nézem -
Keszthely felett az égen
nem a Nap izzik már
de téli fényességem!

Március

ködbimbókká szelídül a fagy
jégrácsos ég alá feküdtem
reggel mellettem ébred a tavasz
a fűben körül harangok alszanak

Tóparti tavasz-virradat...

tóparti tavasz-virradat
 sirály izzik az ég alatt
történésünk havában?
 cselekvés tavaszában?
halálunk napfordulóján?
 mit keres a rúzsolt
 a rózsán?

verőfény április telében!
madár a fény ígézetében!

csorduljon rólunk az izzó salak!
mire várunk madár madarak -

Virágének

1.

körtánc volt a hajnalokkal:
 ágbogas tiszta virradat
 szélhúsú csöndben
vibráló fény a bőr alatt

2.

ki elsőként választott madár
 körberekül
 földre száll
izzó délben nem talál
 nem keres a télben

Tavaszi dal

mit képzelnek a vonatok,
 ma össze-vissza járnak!
madarak vonszolják a napot,
 árnyékuk égre szárad,
a reggel fejvesztve robog,
 hajában gyöngyök áznak;
a pörzsölt égre angyalok:
 pünkösdi varjak szállnak,
kihirdetik a józanok
 szerénységünk szabályát -
kit érdekel? a varjak
 isten vetését járvák!

Töredék 1988-ból

miért hazudnék
hiszen tévedek úgyis eleget

leng leng leng a zászló
fanyar almaillatú szélben
magányosan leng

gömb-csilla röpde szirmokon
kinek tavasz volt szolga lesz a nyár
őszet ígér ki bizton tud telet
rózsát ejt éjbe hamvadó kezed

Régi dal

most november van
szeles hideg az ének
elhagyom a kővévált erdőt
elébefutok a télnek
dörgő tájakon át megyek
nem tudhatom hogy várnak
őrzik-e még a konok ősök
csontjukból emelt palotámat

„A közelítő tél”

lefoszlik rólam, itt *hagy* a haza.
állok a kellős közepén:
nincs hozzám szava.
hűségem,
büszkeségem
előtte hever;
használhatatlan,
nem emeli fel.
nem otthon, Európa
csak nekem deres:
e talpalatnyi föld immár semleges.
sírhelynyi sincs,
nem temetkezhetek bele.
hull porrá -
s fújja, szétteríti,
mindőtökre íme szétteríti
az irgalmatlan tél szele

Mint a legidősebb fiú

semmi se maradjon utánam,
még pillanatnyi csönd se!
árnyékomban a halottak országa gyarapszik,
arcom a napsütésben
csak bizonytalan, rézkori emlék.
nekivágtam, hej nekivágtam
a szélfúttá mesék tengerének.
most mint a legidősebb fiú,
a sárkány zúzó talpa alatt
öcsémet várom: a szabadítót,
hogy újra... jaj, dehogy!

nem maradhat semmi sem utánam,
csak félelmek sokasodna.
a görcsberándult téli fák közt
hagyjatok a múlttal magamra!
gyöngyös homlokú vendégetek már
öltözködik gőgös tavaszba.

V. A holdkóros éjszakája

Hajnali ajtók

(Picasso halálakor)

Harlekin az utolsó táncát járja.
Tapsol: világ hull a holdvilágra.
Széttárja kezét: itt az éjszaka.

Pózna csúcsán tökharang-koponya:
átfúj rajta a szél, nem költözik bele csillag.
Körülötte bikák bámészkodnak,
szarvuk között villamos ívek.
Holdsarló a szügyükben.

Ünnep utáni éj.
Vagy még ünnep előtti?
Három muzsikus harsog.
Parázbuborékok dagadnak, szétpattannak,
fázik a tökkolop a sugárözönben,
dobszó vacog -
aztán egy balladából
kipörög a lány, mosolya még reávall:
csípőjén tarka lánc - kétféle vasvirág.
Megérint és nem marad tovább,
a megnyergelt madárdal
kiröpíti a történelemből
(holnap pánok sípjainál melegszik),
szeme: kialudt vulkán.

Szégyenünk örzi csak.
s hiánya Guernicánál.

Harlekin az utolsó táncát járja.
Köpenye ráborul az éjszakára.
Mosolyog. Miért, hát mit csinálna?

Úgyis leszáll a fekete gömb.
Bíbor nedvekkkel álmodik a föld,
bolond, ki a halált körbejárja -
hajnali ajtók nyílnak a nyárba!

(Harlekin az örökké utolsót -
az utolsó táncot járja,)

Ötszáz forintért

Dr. Fóti Dénes
(1887-1963)
nyugalmazott kísértő
holnap éjfélkor
megjelenik nálam
(1948-).

Panaszkodni fog.

Hiába forgatom

A kapukat befalazták
A mesterek kezében ólom -

Nincs kivel megosszam
Kenyeremet és arcomat -

A szolid jelképek sorából
A szivárványt kiemelték -

(Kihegyezett nyársam végén
Hiába forgatom a csöndet -)

A holdkóros éjszakája

pusztuljon a korcs világűr
ha a padlófényes félhold
beléphet egy ruhaboltba
ahol éppen kis kurvákat
fürösztének csillagporba

No csak no lám

nocsaknolám
aha
kat-tog a gyors-vo-nat
Máté
sza-lad haza
ho-vá?
hová sza-lad Máté hall-va a vonatot?
Máté szalad haza?
ez a ha-za?
rokkant sövény mögött
átokverttanya: üres mint a hóhér mosolya -

Má-té o-da sza-lad
hisz hova más-hova
mi-ért
nem áll
meg itt
a gyors-
vonat

Pillanatok

1. (Igen.)

ikreket szült a dialektika:
a sárkányhoz harmadik királyfit.
(bűvös kard múltja végül is a szemfog.)
az atombombán sem csodálkozunk.

2. (Nem.)

jólápolt szabadság frissen sült kenyér
a szemfogak józan szövetsége a fénnnyel
utcahosszat kidobolt álmok
virágzások a március telében
a gombamódra szaporodó táncok
eltáncolt kancsal igaztalanságok
kimért óvóhely-négyzetdeciméterek
a hazugságból egyre szebb szelet -

3. (Medvedal.)

vasmedve babrál a kilincsen
szegénységünk ma nem vadít
világváltó álmunk még nincsen
ne viseld máris ráncait

a városokból kiszakadtak
a fegyelmet tartó szemfogak
rugdal a csend az idő gazdag
húsából sorsunk egy falat

Társak, volt társak

mi a fenét mondhatnék nektek
magamnak mondom a verset
vigasznak
szenvetésnek
s pót(persze!)cselekvésnek
de hát
ti mind ezt teszitek
mi a fenét mondhatnátok nekem
mormoltok magatok elé
(velem)
véres csatákban szellem szerelem

Este lesz

aztán este lesz
és lepihenünk mi is
mint az állatok
csekély borunkat megittuk
a kenyérből hagyunk holnapra is
ez a rend
kiteljesedő szerelmünket feléljük
és a hatodik kapualjnál
elbúcsúzunk a nyártól

Vasárnap

1.
a vásár szélén
akár az allegóriákban
szentképet árul egy kufár

2.
a hét kihűlt mezőin
a tallózók kalászeit
nem bánja senki már

3.

kimerítjük a kútból
a legtisztább napot

4.

szegődött tündér batyujában
csörömpölnek a hatnapok

Utolsó vasárnapi vers

Ez hát a rend
nem rendít hegyeket -
hat csillag oltja
fényemet -
menekülnék
de hová és minek...
Este van már
hunyó parázs a szemetek -
vigyáztam rátok
de hideg lett hideg -
perceg a tél
fehér virága rettenet -
temetni jön a hetedik
eleveneket.

Névjegy

és megbomoltak
bennem a hatok
nincs csillag
ha nem énhelyettem

VI. Miatyánk

Götz utolsó esküje

körök
a barna test szegélyén
alvadt rögök
a tettek mélyén -
kolompoló bolondok kardraszegezett sorsok
az úton: isten hiánya
az égen: vénusz magánya
a hideg szélben jóledzett sereg.
 férfiak.
 nők.
 gyermekek.
(a kristály fordul: nem ragyog)
 homlokukon a csillagok
 testvértüzek.

Tíz sor egy balladáról

Egy korsó víz (a szarvasok forrásából)
természetesen jót tenne (amennyiben
hiszünk - tegyük fel hiszünk - a
szarvasok forrásában) tehát megmerített
korsónk megfosztjuk a csordakút
tehenek szemével áldott vizétől
s a szikkadó mezőről menekülve
a száraz cserépedénnyel kezünkben
keresni fogjuk az erdőt és a forrást
(amelyben - mint feltételeztük - hiszünk)

Létezik: kő

Lásd: könnyen tudnék nevet adni
e földre-borult arcú kőnek,
nevezném múltnak, málló időnek,
emléknek is, de mind e talmi
csillogású szép, steril nevek
elfednék a nyárhold-tiszta lényegét;

e kő: az idő és tér hulladéka,
az anyag nyugvó értelmű része,
de nyugalma utal az egészre,
létezik; jelképe, bizonyítéka
önnön hasznának, kezünk örömének
ajánlkozik: építsünk vagy zúzzunk vele;
így a tettből adódik neve:
lesz, ki házának hívja, lesz, ki fegyverének.

Ki tudja?

Kezemben kés volt - elhajítottam

ki tudja

lesz-e még erőm

érte újra hajolni

vagy lesz-e miért felemelnem

avagy

lesz-e kés

és lesz-e még kezem?

Mérleg hava

későre jár.

a toronyóra

már önmagának veri a felet.

hideglelős szélben

megyek haza veled.

Az erdőn túl ott nagyon távol

Szorongó ködkutya vonít -

Kendőddel takard be a holdat,

Hadd lássunk a csillagokig.

Századvég

hogyne uram a Göncölszekéren

együtt jöttünk bizisten uram

nem én hajtottam persze de igen

ki emlékszik a bor egyre folyt

dehogyis ittunk én máshogyan értem

s nem a Göncöl volt nem bizony

én másutt voltam és maga sem volt ott

nem volt ott senki én aztán tudom

Közhelyek körforgalma

mostan virágoznak persze mindenek
a kéz a kézbe szinte belenő
az isten is velünk van gyerekek
a kéz a kézbe szinte belenő
az isten is velünk van gyerekek
a helyzet az úgy mondják kitűnő
az isten is velünk van gyerekek
a helyzet az úgy mondják kitűnő
új aratásra kifent kasza peng
a helyzet az úgy mondják kitűnő
új aratásra kifent kasza peng
mostan virágoznak persze mindenek

Régi mese

a minden idők királya
a dárdahegy számított csúcsán
elforog
a katlan befűtve fő a szappan
távol
rózsabokor füled hagyományos magányban
a kettő között
az aranymetszés ritmusában
hóhér áll
még szennyos a keze
a feneketlen tó szigetén
terített asztal túlvilága

Elköszönő

nem ismerem még
az egyes szám negyedik személyt
pedig a beavatás
csak tőle(?) várható -
csengetnek
velem is történik a világ
s bennem is
látod most elered a hó

Nincs kegyelem

a jóltervezett utolsó mondat
is elhangozhat végre-valahára
kiakasztom arcom valami szögbe
mert beledöglöm a józanságba
nincs kegyelem a röpcédulákat
már ráragasztottuk a szél hasára

Miatyánk

havas ágra ül az isten
nem didereg arca nincsen
virágsujtás nő szívéből
kardot terem és belédől